

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1896	Ἁγ. Ἀθανασίου ἐν τῷ Ἄθω (Γαλ. 5,22 – 6,2) Κυριακὴ 5 Ἰουλίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἄχθοφόροι

«Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε» (Γαλ. 6,2)

Στὸν κόσμο αὐτὸν ποὺ ζοῦμε, ἀγαπητοί μου, **Ἄλλοι ὑποφέρουμε**, ἄλλος λιγώτερο - ἄλλος περισσότερο. Ποιὰ ἡ αἰτία; Ὁ ἑαυτός μας, ὁ σατανᾶς, καὶ οἱ ἄλλοι. Ὑποφέρουμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ὄχι μόνο ἀπὸ ἐχθρούς.

Καλὸς ὁ **γάμος**. Παντρεύονται οἱ ἄνθρωποι μὲ ἐλπίδα νὰ ζήσουν καλύτερα. Πόσοι ὅμως τὸ ἐπιτυγχάνουν; Στὰ 100 ἀντρώγυνα ζήτημα ἀν 1 ἢ 2 εἶνε εὐτυχημένα. Ὑποφέρουν ὁ ἄντρας ἀπ' τὴ γυναῖκα - ἢ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄντρα, οἱ γονεῖς ἀπ' τὰ παιδιά - τὰ παιδιά ἀπὸ τοὺς γονεῖς· οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τοὺς δασκάλους ἀλλὰ καὶ οἱ δάσκαλοι ἀπὸ τὰ παιδιά, οἱ στρατιῶτες ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς μὰ κ' οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους ἀλλὰ κ' οἱ προϊστάμενοι ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἐργάτες. Ὑποφέρουν ὅλοι. Ὅπου νὰ πᾶς ἀκοῦς· Δὲν ἀντέχω, θὰ φύγω...

Ὁρισμένες εὐγενεῖς ψυχές ζητοῦν μία ζωὴ ἀνώτερη καὶ καταφεύγουν σὲ **μοναστήρι**. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ συχνὰ ἀπατώνται· ζητοῦν ἐκεῖ γαλήνη, καὶ δὲν βρίσκουν ἀγάπη καὶ εἰρήνη. Ἀπόδειξις ἡ σημερινὴ ἑορτὴ.

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ὁ **ὄσιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης**. Τί ἦταν ὁ ἅγιος αὐτός; Στὴν κοσμικὴ του ζωὴ ἦταν ἀνώτατος ὑπάλληλος τῶν ἀνακτόρων· ὄχι ἐνὸς κρατιδίου, ὅπως κατήντησε ἡ Ἑλλάς, ἀλλὰ μιᾶς αὐτοκρατορίας ποὺ τότε ἦταν ἡ ἰσχυρότερη στὸν κόσμο. Ἐζησε μέσα στὴν πολυτέλεια, εἶχε ὅλες τὶς τιμές καὶ ἀπολαύσεις, κι ὅμως δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος. Γι' αὐτὸ ἀνεχώρησε, πῆγε στὸ Ἅγιο Ὄρος, ποὺ τότε ἦταν ἕνας τόπος ἄγριος μὲ ἀκατοίκητα δάση, καὶ μόνο κάπου - κάπου, σὲ σπηλιές ἢ καλύβες, ζοῦσαν λίγοι ἀσκηταί. Ἐκεῖ μὲ τὴ γενναία βοήθεια τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου Φωκᾶ ἔχτισε τὴ μονὴ Μεγίστης Λαύρας, ποὺ εἶνε τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα αἰωνόβια μοναστήρια τοῦ Ἄθωνος, καύ-

χημα τῆς Ὁρθοδοξίας γιὰ τὴν τέχνη, τὶς εἰκόνες καὶ τὰ ἱερά λείψανα, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ τοὺς ἁγίους ποὺ ἔζησαν καὶ ἀσκήτευσαν ἐκεῖ. Τὸ ἔτος 1963 ἐωρτάστηκε ἡ χιλιετηρίδα του.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος εἶνε θαυμαστός. Οἱ ἄγγελοι ἀπόρησαν βλέποντας ἕναν ἄνθρωπο, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ ὅπως κ' ἐμεῖς, νὰ ζῆ ἑξαυλωμένος ὅπως αὐτοί. Διαβάζοντας ὅμως τὸν βίο του θὰ κλάψετε, γιὰ τὴν θὰ δῆτε ὅτι **ὁ ἅγιος κινδύνευσε**. Κινδύνευσε ἀπὸ καλογέρους ὅσο δὲν κινδύνευσε ἀπὸ κοσμικοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ τὴν καὶ κάτω ἀπὸ σκουφία καὶ ῥάσα καὶ κάτω ἀπὸ μίτρες καὶ πατερίτσες μπορεῖ νὰ κρύβεται κακία καὶ σατανᾶς ὀλόκληρος, ἐνῶ σ' ἕνα λαϊκὸ ἄνθρωπο μπορεῖ νὰ κρύβεται ἕνας ἄγγελος. Ξεσηκώθηκαν λοιπὸν ἐναντίον του καλόγεροι. Τί κτήρια εἶν' αὐτὰ ποὺ χτίζει αὐτὸς ἐδῶ; ἔλεγαν, καὶ πῆγαν νὰ τὸν ρίξουν στὴ θάλασσα. Μετὰ βίας γλύτωσε ἀπ' τὰ χέρια τους.

Ὅπου νὰ πάη λοιπὸν κανεῖς, ἀγαπητοί μου, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν δίπλα τοῦ ἄλλοι, θὰ ὑποφέρῃ. Εἶνε ἱστορικὰ καὶ ψυχολογικὰ βεβαιωμένο διὰ μέσου τῶν αἰώνων· **κανεῖς δὲν εἶνε τέλειος**.

Κανεῖς; Λάθος ἔκανα. Μέσα στὰ δισεκατομμύρια ποὺ ἔζησαν καὶ θὰ ζήσουν πάνω στὴ γῆ, ὑπάρχει ἕνας, ὁ μόνος, ποὺ εἶνε τέλειος. «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ*». Εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Αὐτὸς εἶνε ὁ τέλειος. Διότι δὲν εἶνε ἀπλὸς ἄνθρωπος, εἶνε Θεάνθρωπος· «*ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς*» (πρβλ. Κολ. 2,9). Γι' αὐτὸ στὴν θεία λειτουργία, ὅταν ὁ ἱερεὺς λέη «*Πρόσχωμεν, τὰ ἅγια τοῖς ἁγίοις*», ἐλάτε δηλαδὴ οἱ ἅγιοι νὰ κοινωνήσετε, ἐμεῖς μὲ τὸ στόμα τοῦ ψάλτη τί ἀπαντοῦμε· Ὁχι, δὲν ὑπάρχει ἅγιος μεταξύ μας· «*εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λειτ.).

Ἐὰν λοιπὸν ἐξαίρεσουμε τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ εἶνε ὁ Ἄνθρωπος μὲ ἄλφα κεφαλαῖο, ἐμεῖς

δεν είμαστε τέλειοι· έχουμε ελαττώματα, μερικές φορές πέφτουμε πολύ χαμηλά, σαν τὰ ζῶα: «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυμβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλμ. 48,13,21). Λοιπόν, δὲν ὑπάρχει τέλειος· καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἅγιοι ἔχουν τὰ ψεγάδια τους, τὰ μικρά τους ελαττώματα, ὅπως λένε οἱ πατέρες. Ἄφοῦ λοιπὸν ὅλοι δίπλα μας εἶνε ἀτελεῖς, τί πρέπει νὰ γίνῃ, ν' ἀρχίσουμε τὴ **γκρίνια**; Καὶ **πῶς θὰ λυθῆ τὸ πρόβλημα τῆς συμβίωσης**;

Ἄς εἶνε εὐλογημένο τὸ Εὐαγγέλιο. Δίνει τὴ **συνταγὴ** γιὰ τὴ μεγάλη ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ ἂν τὴν ἐφαρμόσουμε ἢ κοινωνία εἰρηνεύει. Διαφορετικά, ἡ γκρίνια σὰν σαράκι κατατρώγει τὶς καρδιές. Ἀποροῦμε, πῶς παρουσιάστηκε ὁ **καρκίνος**. Ἐγὼ τὸ ἀποδίδω στὴ γκρίνια, στὸ φαρμάκι ποὺ ποτιζόμαστε. Θὰ τὸ ἀποδείξῃ ἡ ἐπιστήμη· ὁ καρκίνος ὀφείλεται ὄχι τόσο σὲ φυσικὰ ὅσο σὲ ψυχικὰ αἴτια.

Ἄς πάρουμε λοιπὸν τὴ συνταγὴ, τὰ χρυσὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ποὺ **θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ γράψουμε παντοῦ**. Τί λέει: «*Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ*» (Γαλ. 6,2). Τί σημαίνουν αὐτά; Νὰ τὰ ποῦμε κάπως ἀπλούστερα.

* * *

Μία **οἰκοδομή**, ἀγαπητοί μου, ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ λιθάρια, μικρά - μεγάλα, τοποθετημένα τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο· καὶ μερικά, ποὺ εἶνε κάτω στὸ βάθος, ἀποτελοῦν θεμέλια. Κάθε **λιθάρι** λοιπὸν –λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος– τί κάνει· σηκώνει τὰ παραπάνω. Κι ὅσο πιὸ χαμηλὰ βρίσκεται, τόσο πιὸ πολλὰ λιθάρια σηκώνει· καὶ τὰ θεμέλια, ποὺ εἶνε μεγάλες πέτρες, σηκώνουν ὅλα τὰ βάρη τῆς οἰκοδομῆς. Δὲν λέει τὸ λιθάρι, Φύγε σύ, μοῦ εἶσαι βάρος. Ἔτσι εἶνε καὶ ἡ **κοινωνία**. Ὅπως στὴν οἰκοδομὴ κάθε λιθάρι σηκώνει τὰ παραπάνω καὶ τὰ «ὑποφέρει» κ' ἔτσι σχηματίζεται ἡ οἰκοδομή, ἔτσι καὶ στὴν κοινωνία ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἓνα λιθάρι μικρότερο ἢ μεγαλύτερο, ἄλλοι δηλαδὴ εἶνε ἄσημοι - ἄλλοι ἐπίσημοι, κι ὅσοι ἔχουν ἀξιώματα εἶνε τρόπον τινὰ θεμέλια. Καὶ μέσα σ' ἓνα σπίτι θεμέλιο εἶνε ὁ πατέρας, πάνω ἀπ' αὐτὸν εἶνε ἡ μάνα, καὶ πάνω ἀπ' τὴ μάνα τὸ παιδί. Θὰ σηκώσῃ λοιπὸν ὁ ἄντρας τὴ γυναῖκα, καὶ μαζί μὲ τὴ γυναῖκα θὰ σηκώσῃ τὰ παιδιά κι ὅσα ἄλλα μέλη ἔχει τὸ σπίτι. Ἔτσι αὐτὸς ποὺ εἶνε τὸ θεμέλιο θὰ σηκώσῃ τὸ περισσότερο βάρος, τὰ βάρη ὄλων.

«*Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ*». Ἴδού ἡ συνταγὴ: **ὀφείλουμε νὰ ὑποφέρουμε τοὺς ἄλλους**· ἄς μάθουμε τὸ δύσκολο αὐτὸ μάθημα. Εἴσαι ἐπιστήμονας, πῆρες μὲ ἄριστα τὸ πτυχίο·

τί νὰ τὸ κάνω τὸ ἄριστα, ἂν μέσα στὸ σπίτι παίρνης μηδὲν στὴν **ὑπομονὴ** καὶ **ἀνεξικακία**; Δὲν ἐννοῶ νὰ μένης ἀπαθῆς καὶ ἀδιάφορος γιὰ ὅ,τι συμβαίνει, ὄχι. Θὰ μάχεσαι ἐναντίον τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ τὸν πληγωμένο ἄνθρωπο θὰ τὸν συμπαθῆς καὶ θὰ τὸν ὑπομένῃς· ὅπως κάνει κι ὁ γιατρός, ποὺ μισεῖ τὴν ἀσθένεια ἀλλὰ τὸν ἀσθενῆ τὸν ἀγαπᾷ. Ἔτσι ἐννοεῖται τὸ «*ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ*».

* * *

Προτοῦ νὰ τελειώσω, ἀδελφοί μου, ἔχω νὰ σᾶς πῶ καὶ τοῦτο· ὁ διάβολος δίνει στὸν καθένα ἓνα περίεργο **φακό**, ποὺ τὰ μὲν ελαττώματα τῶν ἄλλων τὰ μεγεθύνει, τὴ μῦγα τὴν κάνει βόδι, ἐνῶ τὰ δικά μας ελαττώματα, ἄς εἶνε βόδια, τὰ σμικρύνει, τὰ κάνει μύγες. Πρέπει λοιπὸν νὰ σπᾶσουμε αὐτὸ τὸ φακό, **νὰ πάψουμε νὰ εἴμαστε αὐστηροὶ κριταὶ** καὶ εἰσαγγελεῖς τῶν ἄλλων καὶ συνήγοροι τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ἄντὶ νὰ ζητᾶς ἀπὸ τὸν ἄλλο νὰ 'νε τέλειος, **νὰ ἀπαιτῆς τὴν τελειότητα ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου**. Δύσκολο πρᾶγμα –πιὸ εὐκόλο εἶνε ν' ἀναποδογυρίσης μία πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου παρὰ αὐτό–, ὄχι ὅμως ἀδύνατο· ἔχουμε παραδείγματα. Στὸ στρατὸ π.χ.· ὁ Πλαστήρας στὴ Μικρὰ Ἀσία βρῆκε ἓνα σύνταγμα διαλυμένο, καὶ μέσα σὲ μιὰ ἴβδομάδα τοὺς ἔκανε ἀετούς. Καὶ στὰ σχολεῖα· ὅταν ἦμουν μαθητὴς στὸ γυμνάσιο τῆς Σύρου, εἴχαμε ἓνα σχολεῖο ἀναρχούμενο· τὸ ὑπουργεῖο ἀναγκάστηκε νὰ στείλῃ τὸν καλύτερο γυμνασιάρχη, καὶ σὲ μιὰ ἴβδομάδα τὰ παιδιά τῶν Κυκλάδων ἄλλαξαν τελείως. Εἶνε δυνατὴ ἡ ἀλλαγὴ.

Γίνε λοιπὸν ἐσὺ καλός, γιὰ νὰ γίνῃ καὶ τὸ περιβάλλον σου καλό, καὶ πάψε νὰ κατηγορῆς τοὺς ἄλλους. Ἔτσι σιγὰ - σιγὰ θὰ φτάσουμε σὲ μιὰ κορυφὴ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ.

Τὰ λακωνικὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶνε ἡ οὐράνια συνταγὴ, ποὺ καλμάρει, εἰρηνεύει, δημιουργεῖ πραγματικὰ τὸ κλίμα τῆς συνυπάρξεως, γιὰ τὴν ὁποία τόσος λόγος γίνεταί· γιὰτὶ **συνύπαρξι χωρὶς τὸ Χριστὸ καὶ Θεὸ** δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Λαοὶ καὶ ἔθνη! θέλετε νὰ ζήσετε καὶ νὰ μὴ διαλυθῆτε; μάθατε καὶ ἐφαρμόστε τὸ λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου «*Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ*». Ἐὰν τὸν ἐφαρμόσουμε, **εἰρήνη** στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖο, στὸ στρατό, στὰ γραφεῖα, στὰ ἐργοστάσια· εἰρήνη στὴν πατρίδα καὶ στὰ ἔθνη, ἵνα πάντοτε δοξάζεται μὲ ὕμνο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ὄν, παῖδες, ὕμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**